

JAMES ROLLINS

Konec lidstva
je na jeho počátku...

OLTÁŘ ZTRACENÉHO RÁJE

OLTÁŘ
ZTRACENÉHO
RÁJE

JAMES
ROLLINS

**OLTÁŘ
ZTRACENÉHO
RÁJE**

Přeložila Kristýna Kučerová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2016

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2010 by James Czajkowski

All rights reserved.

Z anglického originálu *Altar of Eden*

(Published by HarperCollins Publishers, New York, 2010)

přeložila © 2011, 2016 Kristýna Kučerová

Redakce textu: Dana Pačková

Jazyková korektura: Mirka Pelnářová

Grafická úprava obálky © 2011 Bohumil Fencel

Elektronické formáty Dagmar Wankowska

Třetí vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-498-0 (pdf)

Mé sestře Laurie.
Máme tě rádi.

Babylón bude hromadou kamení, domovem šakalů,
bude k úděsu a posměchu, bez obyvatele.

JEREMIÁŠ 51,37

Jaké to zvíře, jehož chvíle přišla, se plouží k Betlému
se narodit?

W. B. YEATS (*překlad Martin Hilský*)

Studium přírody dovede nakonec člověka k tomu, že se
stane stejně krutým jako příroda sama.

H. G. WELLS (*překlad Jana Merinová*)

PODĚKOVÁNÍ

Nikdy jsem nebyl velkým zastáncem hesla „piš o tom, co znáš“. To přece není žádná zábava. Nicméně jako veterinář jsem vždycky toužil napsat knihu, v níž bude zvěrolékař hlavní postavou. Jenomže ani v tomhle případě ono staré dobré heslo neplatí. Abych mohl tento příběh uvést do života, musel jsem se obrátit na celou řadu odborníků. V první řadě chci poděkovat skupince svých kritiků, jimiž jsou: Penny Hillová, Judy Preyová, Dave Murray, Caroline Williamsová, Chris Crowe, Lee Garrett, Jane O'Rivová, Sally Barnesová, Denny Grayson, Leonard Little, Kathy L'Ecluseová, Scott Smith, Chris Smith a Will Murray. Velký dík patří také Steveu Preyovi, který mi pomohl s mapami. Carolyn McCrayová a David Sylvain mě zbavují starostí všedního života, takže mohu nerušeně psát. Doktor Scott Brown mi nesmírně pomohl s detaily v oboru lékařství a Cherie McCarterová je i nadále bezednou studnicí informací (to ona mi poskytla článek o hadovi, který se narodil s nohou a drápy... senzace!). Zvláštní poděkování chci vyjádřit Steveu a Elizabeth Berryovým za jejich přátelství (a pro Liz, která v téhle knize není, jeden vzkaz: „opláchnuto“). A konečně ještě velký dík čtyřem lidem, kteří se na všech úrovních podíleli na výrobě této knihy: redaktorce Lysse Keuschové a její kolegyni Wendy Leeové, agentům Russi Galenovi a Dannymu Barorovi. Oni jsou tím opravdovým základem, na nichž autor staví. A jako vždy musím zdůraznit, že všechny faktické omyly a chyby v detailech padají jen a jen na mou hlavu.

ACRES

Audubonovo středisko pro výzkum
ohrožených druhů

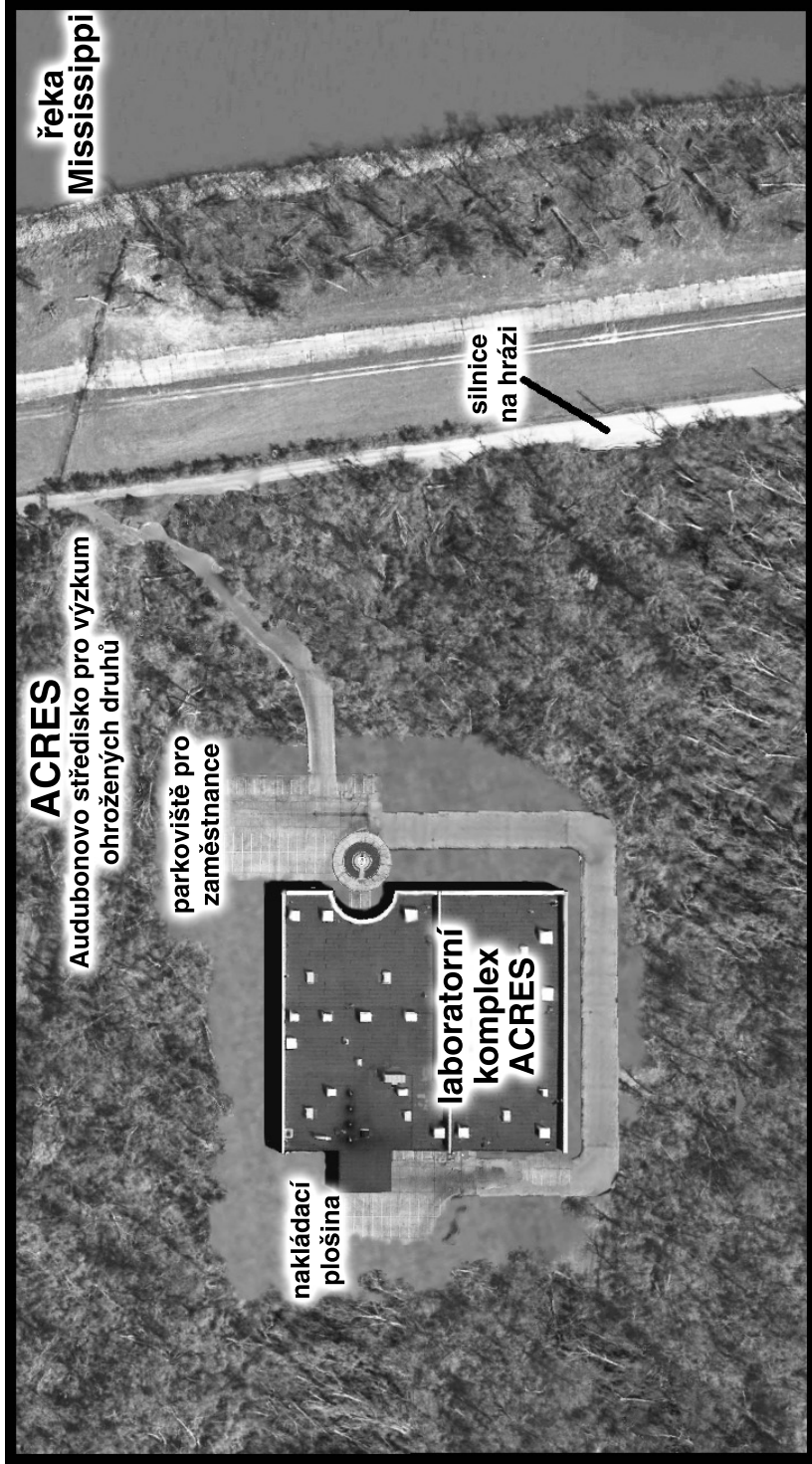
parkoviště pro
zaměstnance

nakládací
plošina

laboratorní
komplex
ACRES

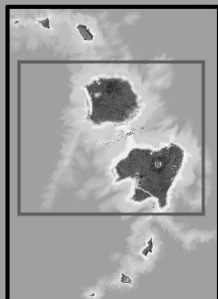
silnice
na hrázi

řeka
Mississippi

Ostrůvek Ztracený ráj

vesnice

minové pole

barikáda

vila

přistávací plocha
pro vrtulníky

zátoka

soukromé
přistaviště

DUBEN 2003

BAGDÁD, IRÁK

Před lví klecí stáli dva chlapci.

„Já nechci jít dovnitř,“ řekl menší. Tiskl se ke staršímu bratrovi a pevně mu svíral ruku.

Oba byli navlečení do bund, až příliš velkých pro jejich drobná těla, tváře měli omotané šátky a hlavy si zahřívali vlněnými čapkami. Bylo časně ráno, slunce ještě nevyšlo a zima jim zalézala až do morku kostí.

Museli se neustále hýbat.

„Bari, ta klec je prázdná. Přestaň se chovat jako *šakíf*. Koukni.“ Starší Makín strčil do černé železné mříže, za níž se objevily holé betonové zdi. V temném koutě leželo na hromadě několik starých ohlodaných kostí. Bude z nich dobrá polévka.

Makín si pozorně prohlížel rozvaliny zoologické zahrady a vzpomínal, jak vypadala kdysi. Před půl rokem, na jeho dvanácté narozeniny si s celou rodinou vyrazili na výlet do zahrad Al Zawra se zoo a zábavním parkem. Celé dlouhé teplé odpoledne tu tehdy prochodili mezi klecemi opic, papoušků a výběhy velbloudů, vlků a medvědů. Makín dokonce podal velbloudovi jablko. Dodnes si pamatoval, jak ho jeho pysky pošimraly na dlani.

Nyní tu stál a na stejný park se díval staršíma očima; mnohem staršíma než před půl rokem. Zahrada dnes připomínala hromadu trosků a odpadků. Byla to strašidelná pustina ohněm zčernalých stěn, smrdutých nádrží s olejnatou vodou a rozbořených budov.

Před měsícem Makín z jejich bytu u překrásné zahrady pozoroval záblesky přestřelky mezi americkými jednotkami a republikánskou gar-

dou. Nelítostná bitva se strhla za soumraku a dunění děl a jekot raket pokračovaly celou noc.

Druhý den ráno všechno utichlo. Hustý kouř zakryl slunce na celý den. Z balkonu jejich malého bytu Makín zahlédl lva, jak lehce vybíhá ze zahrady směrem k městu. Pohyboval se jako tmavý stín a pak zmizel v ulicích. Utekla i další zvířata, ale během dvou dnů se zahrada opět hemžila davy lidí.

Drancovníci, pojmenoval je jejich otec, odplivl si a sprostě zaklel.

Lidé se dobývali do klecí a kradli zvířata. Některá na jídlo, jiná k prodeji na černém trhu za řekou. Makínův otec se s několika dalšími muži vydal chránit tuhle část města před potulnými bandami.

A už se nevrátil. Nikdo z těch mužů se nevrátil.

A tak v dalších dnech padla obživa rodiny na Makínova bedra. Matka ulehla, čelo rozpálené horečkou, ztracená ve svém žalu a hrůze. Jediné, co do ní Makín dostal, bylo pár doušek vody.

Kdyby jí tak mohl uvařit dobrou polévku, třeba by něco snědla...

Znovu se zadíval na kosti v kleci. Každé ráno hodinu před svítáním prohledával s bratrem vybombardovanou zahradu a okolní park a pídil se po nějakém jídle. Přes rameno nosil plátěný pytel. Byl v něm jen plesnivý pomeranč a hrst vyloupaného zrní, které smetl z podlahy v ptačí kleci. Malý Bari našel v odpadkovém koši ještě promáčknutou plechovku fazolí. Tenhle objev vehnal Makínovi slzy do očí. Zabalil poklad do tlustého bratrova svetry.

Včera mu jeden větší kluk s dlouhým nožem pytel ukradl a Makínovi zbyly jen prázdné ruce. Ten den neměli co jíst.

Zato dnes si pořádně smlsnou.

I matka, *inšalláh*, modlil se.

Makín vešel do klece a Bariho táhl za sebou. V dálce se ozývala střelba jako vyčítavé tleskání rozzlobených rukou, které je měly odehnat.

Makín byl ostražitý. Věděl, že si musejí pospíšet. Nechtěl být venku, až vyjde slunce. To by bylo příliš nebezpečné. Rychle došel k hromadě, shodil pytel a začal do něj cpát ohlodané klouby a polámané kosti.

Jakmile skončil, zatahl provaz a postavil se. Než však stihl udělat první krok, znedaleka se ozvalo arabské zavolání.

„Jalla. Tudy. Sem!“

Makín se sklonil a Bariho stáhl s sebou. Schovali se vepředu v kleci za zídku ze škvárobetonových tvárnic, která jim sahala asi po kolena. Objal bratra a nakázal mu, aby byl zticha. Před lví klecí se zjevily dva velké stíny.

Makín vykoukl a zahlédl dva muže. Jeden byl vysoký a oblečený do khaki vojenské uniformy. Druhý naopak zavalitý, měl velké břicho a na sobě tmavý oblek.

„Vchod je schovaný za veterinární nemocnicí,“ prohlásil tlustoch, když míjel klec. Něco si mumlal a sípal, jak se snažil udržet krok s mužem ve vojenském mundúru. „Modlím se, abychom nepřišli pozdě.“

U opasku vyššího muže si Makín všiml pouzdra s pistolí a věděl, že kdyby je tu našli, jak poslouchají, byl by to jejich konec.

Bari se v jeho objetí zachvěl. I on vycítil nebezpečí.

Naneštěstí muži neodešli daleko. Nemocnice stála přímo naproti místu, kde se chlapci ukrývali. Pokřivených hlavních dveří si tlustoch ani nevšiml. Před několika dny je někdo vypáčil a z kliniky odnesl všechny léky a vybavení.

Podsaditá postava namísto toho vykročila ke stěně zakončené dvěma sloupy. Makín neviděl, co muž dělá; jen si všiml, že šátrá za sloupem a za okamžik se část stěny otevřela. Tajný vchod.

Makín se posunul blíž k mříži. Otec jim čítával příběhy o Alí Babovi, pohádky o tajných jeskyních a obrovských ukradených pokladech ukrytých v poušti. To my s bratrem nacházíme v zahradě jen kosti a fazole, pomyslel si. Makínovi zakručelo v břiše, když si představil hostinu, která tam dole možná čeká na Krále zlodějů.

„Zůstaňte tady,“ přikázal tlustoch, protáhl se dveřmi a vydal se dolů po temném schodišti.

Voják se zastavil u dveří. Dlaň měl položenou na pistoli. Pak zabloudiv pohledem k jejich skryši. Makín se sklonil a zadržel dech. Srdce mu v hrudi prudce tlouklo.

Všiml si nás?

Ke kleci se přiblížily kroky. Makín bratra pevně objal. Ale vzápětí zaslechl škrtnutí zápalky a ucítil pach cigaretového kouře. Muž se procházel před klecí jako unuděný tygr, který si krátí dlouhou chvíli.

Bari se v Makínově objetí třásl. Prsty obou chlapců byly pevně propletené. Co když ten muž zabloudí do klece a najde je tam schované?

Připadalo jim to jako věčnost, než se ze dveří ozval povědomý sípavý hlas. „Mám je!“

Cigareta dopadla na beton těsně před vchodem do klece. Voják se vydal zpátky za svým společníkem.

Tlustoch hovořil a těžce oddechoval. Nejspíš celou cestu nahoru běžel. „Inkubátory byly odpojené,“ řekl. „Nevím, jak dlouho vydržely generátory, když vypadl proud.“

Makín se odvážil vykouknout skrz zamřížovaná dvířka. Tlustoch v ruce svíral velký kovový kufř.

„Jsou v pořádku?“ zeptal se voják. I on mluvil arabsky, ale neměl irácký přízvuk.

Tlustoch poklekl na jedno koleno, balancoval kufřem na silném stehně a palcem otevíral zámek. Makín očekával zlato a diamanty, ale místo nich byla v kufři jen bílá vejce zabalená ve tvarované černé pěně. Vypadala jako slepičí vajíčka, která matka kupovala na trhu.

Přestože byl vyděšený, pohled na vejce znovu probudil jeho hlad.

Tlustoch vejce spočítal a prohlédl. „Jsou netknutá,“ prohlásil a dlouze, chraptavě si vydechl úlevou. „Dej bůh, aby ta embrya byla ještě životaschopná.“

„A zbytek laboratoře?“

Tlustoch zavřel kufř a vstal. „Vaše jednotka musí spálit všechno, co tam dole zbylo. Nikdo se nesmí nikdy dozvědět, co jsme našli. Nesmí tu zůstat jediná stopa.“

„Znám rozkazy.“

Tlustoch vstával, když voják zvedl pistoli a střelil svého společníka do tváře. Ozvala se hromová rána. Temeno hlavy odletělo jako mrak z kostí a krve. Mrtvý muž se zakolíbal a padl k zemi.

Makín si zakryl ústa, aby potlačil výkřik.

„Ani jediná stopa,“ zopakoval vrah a zvedl kufř ze země. Pak se dotkl vysílačky, kterou měl připevněnou na rameni. Teď už mluvil anglicky.

„Přivezte nákladáky a připravte zápalné nálože. Nejvyšší čas z tohoto pískoviště vypadnout, než se tu objeví místní.“

Makín se americké řeči trochu naučil. Nerozuměl sice každému slovu, které ten muž pronesl, ale význam pochopil dokonale.

Přijdou další vojáci. Další pušky.

Makín hledal únikovou cestu, jenomže byli polapeni ve lví kleci. Mladší bratr už také nejspíš rozpoznal rostoucí nebezpečí. Od výstřelu se Bari třásl čím dál tím víc. Nakonec už v sobě nedovedl zadržet hrůzu a z jeho hubeného tělíčka se vydral tichý vzlyk.

Makín stiskl bratra a modlil se, aby štkání nebylo slyšet.

Znovu se přiblížily kroky a ozvalo se ostré arabské zavolání: „Kdo je tam? Ukažte se! *Ta'aal hnaa!*“

Makín přitiskl rty k bratrovu uchu. „Zůstaň schovaný. Neukazuj se.“

Odsunul Bariho do kouta a pak vstal s rukama nad hlavou. O krok ustoupil. „Jen jsem hledal jídlo!“ řekl Makín. Mluvil rychle a zakoktával se.

Pistole mířila přímo na něho. „Vylez, *walad!*“

Makín poslechl. Došel ke dveřím a protáhl se ven z klece. Ruce měl pořád ve vzduchu. „Prosím, *abki. Laa termi!*“ Pokusil se přejít do angličtiny, aby tomu muži dal najevo, že je na jeho straně. „Nestřílet. Já nevidět. Já nevědět.“

Usilovně hledal nějaký argument, slova, která ho zachrání. Ve vojákově tváři postřehl výraz smutku a lítosti.

Pistole se nemilosrdně sunula nahoru.

Makín cítil, jak mu po tvářích stékají horké slzy.

Viděl rozmazaně, ale všiml si nějakého pohybuujícího se stínu. Tajný vchod za vojákovými zády zaskřípal a pootevřel se. Vyklouzlo z něj velké, tmavé stvoření a blížilo se k němu. Běželo při zemi a drželo se ve stínu, jako by se bálo světla.

Makín na okamžik spatřil lesklé tělo: svalnaté, štíhlé, holé. A oči sršící vzteky. Jeho mozek se pokoušel pochopit, co vlastně vidí, ale selhal.

Ačkoli zvíře nevydávalo žádné zvuky, muž vycítil nebezpečí. Prudce se otočil a zvíře s hlasitým zavřeštěním vyskočilo. Zazněl výstřel a po něm divoké kvílení, z něhož Makínovi vstávaly vlasy hrůzou na hlavě.

Makín se otočil a řítil se zpátky do klece. „Bari!“

Popadl bratra za paži a táhl ho ven. Tlačil Bariho před sebou. „*Jalla!* Utíkej!“

Na zemi vedle nich bojoval muž se zvířetem.

Z pistole vyšly další výstřely.

Na cestičce za sebou Makín zaslechl těžký dusot vysokých bot. Z druhé strany parku sem přibíhali muži. Výkřiky střídaly výstřely z pušek.

Makín jim nevěnoval pozornost a polomrtvý hrůzou se hnál přes vybombardovanou zahradu. Bylo mu jedno, zda ho někdo uvidí. Běžel a běžel, pronásledovaný výkřiky, které ho budou už navěky budit ze spaní.

Nechápal, co se stalo. Jednu věc ale věděl jistě. Navždycky si bude pamatovat vyhladovělé oči toho zvířete, zářící vychytralou inteligencí, planoucí ohněm bez kouře.

Makín věděl, co spatřil.

Zvíře, jemuž se v koránu říká *šajtan* – ten, který se zrodil z Božího ohně a byl proklet, protože se nepoklonil Adamovi.

Makín znal pravdu.

Ďábel nakonec přece jen přišel do Bagdádu.

ČÁST PRVNÍ

PRVNÍ KREV

KAPITOLA 1

23. KVĚTEN, 7.32

NEW ORLEANS

Ford bronco si razil cestu mezi sutinami, které tu zůstaly po hurikánu, a přeskočil další díru. Lorna se málem uhodila hlavou o střechu. Vůz sklouzl k levé straně mokré silnice. Stáhla nohu z plynu a pokusila se dostat auto pod kontrolu.

Bouře očesala vegetaci, vylila potoky z břehů, a jednoho aligátora dokonce odplavila do rodinného bazénu. Nejhorší, smrtící hurikán našťastí udeřil západně odsud. Přesto se tímhle slejvákem matce přírodě téměř podařilo proměnit orleanský okres na močál.

Lorna ujížděla po silnici vedle řeky a stále se jí hlavou honil ten telefonát. Proběhl před dvaceti minutami. V ACRES vypadla elektřina. Generátory nenaskočily a stovky výzkumných projektů se ocitly v bezprostředním nebezpečí.

Když objela poslední mrtvé rameno řeky Mississippi, objevil se před ní komplex budov. Audubonovo středisko pro výzkum ohrožených druhů sídlilo na téměř tisíci akrech půdy po proudu řeky za New Orleansem. Ačkoli se ústav spojil s městskou zoologickou zahradou, veřejnosti přístupný nebyl. Na pozemcích ukrytých v listnatém lese stálo několik venkovních ohrad a hlavní budova o ploše tři tisíce tři sta čtverečních metrů se šesti laboratořemi a veterinární nemocnicí.

A právě v téhle nemocnici doktorka Lorna Polková pracuje od chvíle, kdy dokončila postgraduální studium v oboru veterinárního lékařství volně žijících a v zajetí chovaných zvířat. Stará se o místní „zmrazenou“ zoo, dvanáct nádrží tekutého dusíku, v nichž se uchovávají spermie,

vajíčka a embrya stovek ohrožených druhů: horských goril, sumaterských tygrů, gazel Thomsonových, gueréz, kaferských buvolů.

Má poměrně významné postavení, tím spíš pro osmadvacetiletou ženu, která sotva dokončila povinnou stáž. Zmrazená genetická banka, kterou má na starost, si klade za cíl pomocí umělého oplodnění, přenosu vajíček a klonování od ohrožených druhů odvrátit hrozbu vyhynutí. I přes tíhu zodpovědnosti má svou práci ráda a dělá ji dobře.

Na dlouhé příjezdové cestě k hlavní budově jí zazpíval mobil zastrčený do držáku na kelímky ve dveřích. Natáhla se po něm, přitiskla si ho k uchu a pokračovala v řízení jednou rukou.

Volající musel zaregistrovat cvaknutí přijatého hovoru, protože začal okamžitě mluvit. „Doktorko Polková, tady Gerald Granger z technického. Myslel jsem si, že byste to měla vědět. Povedlo se nám nahodit generátory a omezit ztrátu energie na uzemněné vedení.“

Lorna se podívala na hodiny na palubní desce. Výpadek elektriny trval skoro tři čtvrtě hodiny. V duchu počítala a pak úlevně vydechla.

„Díky, Geralde. Za minutku jsem tam.“

Zaklapla telefon.

Dojela na parkoviště pro zaměstnance, zaparkovala a opřela si hlavu o volant. Ta úleva byla tak obrovská, že se skoro rozplakala. Skoro. Chvilí zůstala sedět, aby se uklidnila, pak se narovnal a zadívala se na své ruce v klíně. Najednou si uvědomila, co má na sobě. Vyběhla z domu ve zmačkaných džínách, starém šedém roláku a vysokých botách.

Do profesionálního vzhledu, kterému se obvykle podřizovala, to mělo hodně daleko.

Natočila se, aby vystoupila z fordky, a zahlédla svůj obraz ve zpětném zrcátku.

Proboha...

Plavé vlasy, obvykle spletené do pevného copu, si dnes ráno sepnula do ledabylého ohonu. Pár uvolněných pramenů ještě zdůraznilo už tak dost neupravený zevnějšek. Dokonce i brýle v černých obroučkách jí na nose seděly pěkně nakřivo. V té chvíli vypadala jako namazaná vysokoškolačka, která se vrací z bujarého večírku.

A když už má nakročeno, proč to nedorazit úplně? Vytáhla sponku,

kteřá jí držela vlasy, a nechala je padnout na ramena. Pak vystoupila z auta a vydala se k hlavnímu vchodu.

Než k nim došla, upoutal její pozornost podivný zvuk, jakési hlasité vrčení. Obrátila se k Mississippi. Nad stromy přelétávala bílá helikoptéra a mířila směrem k ní. Letěla hodně rychle.

Lorna se zamračila a vzápětí jí zezadu dopadla na rameno něčí ruka. Nadskočila, ale cizí prsty se sevřely, jako by ji chtěly uklidnit. Ohlédla se a spatřila svého šéfa a učitele doktora Carltona Metoyera, ředitele ACRES. Kvůli rachotu z vrtulníku ho neslyšela přicházet.

Byl to o třicet let starší, vysoký, šlachovitý černochoch s hustými bílými vlasy a zastríženou šedou bradkou. Jeho předkové žili v tomhle kraji stejně dlouho jako Lornina rodina a jejich kořeny sahají až do kreolské kolonie u Cane River, kde se smísila francouzská a africká kultura.

Doktor Metoyer si zaclonil oči a zadíval se na oblohu.

„Máme společnost,“ poznamenal.

Vrtulník očividně mířil k ACRES. Zatočil k přilehlému poli a začal klesat. Lorna v něm poznala malou helikoptéru A-Star, která má namísto obvyklých přistávacích ližin plováky. Také si všimla zelené skvrny na bílém laku. Od hurikánu Katrina většina obyvatel New Orleansu tenhle znak dobře zná. Vrtulník pohraniční hlídky. Její stroje sehrály zásadní roli při záchranných a bezpečnostních akcích po katastrofě.

„Co tady dělají?“ zeptala se.

„Přijeli si pro tebe, má milá. Čeká tě malý výlet.“

KAPITOLA 2

Lorně se sevřel žaludek, když se vrtulník vznesl; ani ne tak ze samotného pohybu, jako spíš z čiré paniky. Na sedadle vedle pilota sevřela opěrky pro ruce. Sílicí řev rotorů pronikal skrz objemná sluchátka. Bylo to jako stoupat ve výtahu. Ve výtahu, který je přikurtovaný k raketě.

Výšky neměla zrovna v lásce, cesty letadlem nesnášela a tenhle způsob přepravy ve vznášející se sekačce na trávu pokládala za holé šílenství. Ve vrtulníku zatím letěla jen jednou, během stáže v Jižní Africe, kde sčítala africké slony na území vedle přírodní rezervace. Jenomže tenkrát se připravila; před startem spolkla dva xanaxy. I tak měla ještě několik hodin po přistání nohy roztřesené jako teplý pudink.

A dnes to bylo bez varování.

Zatímco helikoptéra přistávala, doktor Metoyer jí sdělil jen pár útržkovitých informací. Dokonce jí ani nedal čas, aby zašla do budovy a zkontrolovala nádrže s tekutým dusíkem. *Personál se o to postaral*, sliboval a dodal, že na všechno sám dohlédne a podrobnosti jí oznámí vysílačkou...

Vysílačkou...

Takže letí někam, kde mobily nemají signál.

Odvážila se rychle vykouknout z bočního okna. Vrtulník se naklonil a jí se otevřel pohled na Mississippi z ptačí perspektivy. Letěli po proudu a zhruba sledovali tok Big Muddy. Po včerejší bouři jí jméno Velká kalná řeka připadalo opravdu trefné. Tok měl čokoládově hnědou barvu, vězela v něm spousta naplavenin a voda se cestou k Mexickému zálivu čeřila a vířila.

Obrátili se k deltě řeky, kde se všechny nánosy – naplaveniny, jíl,

písek a hlína – ukládaly a sunuly dál do zálivu. Tvořily tu přes tři miliony akrů pobřežních mokřin a slaných bažin. Tahle oblast byla důležitá nejen z ekologického hlediska, protože se stala domovem rozsáhlého a komplikovaného ekosystému, jehož kořeny sahaly až do období jury, ale měla i komerční význam. Dodávala totiž Spojeným státům velké množství mořských plodin a téměř dvacet procent ropy.

Zároveň to byl ovšem slabý článek státních hranic. Labyrint ostrovů, spleť říčních toků a odlehlých rybářských mol činil z delty ráj pro pašeráky všeho druhu. Ministerstvo vnitra vyhlásilo oblast za vysoce rizikovou a posílilo neworleanskou jednotku pohraniční stráže.

Šéf jí vysvětlil, že hlídka prohledává okolí po včerejší vichřici. Pašeráci obvykle pracují pod pláštěm bouře a vozí do země drogy, zbraně, a dokonce i lidi. Dnes brzy ráno jednotka objevila na pláži odlehlého ostrova trauler. Jakmile rybářskou loď prohlédli, zatelefonovali do ACRES.

Větší část hovoru zůstala záhadou i pro doktora Metoyera. Neinformovali ho o povaze svého požadavku ani o tom, proč si žádají právě Lornu.

I přes strach z letu v ní pomalu začínal doutnat vztek. V ACRES jsou ohroženy její projekty. K čemu je tahle cesta do neznáma? Zlost v ní narůstala, roznícená úzkostí. Co se to děje? Proč si vyžádali zrovna mě? U celní a hraniční správy nikoho neznám.

Jenomže odpověď ležela až na samém konci letu.

Vysílačka zabudovaná ve sluchátkách zapraskala. Pilot ukázal k horizontu. Měl na sobě zelenou uniformu s ramenními výložkami, které dokládaly jeho příslušnost k letecké a námořní jednotce pohraniční stráže. Představil se jí, ale ona si jeho jméno nezapamatovala.

„Doktorko Polková, za okamžik budeme přistávat.“

Přikývla a upřeně zírala před sebe. Temně smaragdové bahnité močály se dole tříštily na spleť ostrůvků a poloostrovů. Dál v zálivu temná linie na horizontu označovala řadu větších bariérových ostrovů, které pomáhaly chránit křehké mokřiny a pobřežní bažiny.

Ovšem tak daleko oni nemíří.

Všimla si jasně bílé lodi kotvící u jednoho menšího ostrůvku.

Konečně. Když začali klesat, spatřila i starý rybářský trawler, který se ocitl na pláži. Náraz byl patrně dost silný, protože loď vyvrátila několik stromů a přední polovinou narazila na souš. Evidentně ji tam zanesla bouře.

Vrtulník rychle klesal. Sevřela ruce ještě pevněji. Kdesi četla, že k haváriím letadel dochází většinou při startu a přistání. Zrovna teď jí takhle statistika neudělala moc dobře.

Pár metrů nad hladinou se klesání zpomalilo. Vítr od rotoru rozbouřil vlny. A pak, jako kdyby husa dosedla na rybník, přistály plováky helikoptéry na hladině. Cvaklo pár spínačů a hučení rotorů začalo slábnout. „Zůstaňte prosím sedět,“ vyzval ji pilot. „Posílají pro vás zodiak.“

Kývl hlavou k okýnku a ona spatřila malý gumový nafukovací člun, který se odrazil od břehu a mířil k nim. Za chvíli jí jeden člen posádky oblečený ve stejné zelené uniformě pohraniční stráže už pomáhal do zodiaku nastoupit.

Dopadla na sedadlo nafukovacího člunu, a přestože cítila úlevu, v břiše jí stále hořelo řeřavé uhlí. Vypluli ke břehu. Zaclonila si oči a pátrala po čemkoli, co by vysvětlilo nečekané a záhadné předvolání.

Slunce už rozrazilo mraky a otevřelo modrou oblohu. Oteplovalo se. Dnes bude jeden z parných louisianských dní. Nevadilo jí to. Zhluboka se nadechla, aby se uklidnila, a ucítila poloslaný zápach zetlelého listí, vlhkého mechu a bahnitě slané vody.

Pro ni to byla vůně domova.

Její rodina žila v Louisianě už od devatenáctého století. Podobně jako v případě ostatních starých neworleanských rodin se do ní dějiny vepsaly stejně hluboko jako čáry na její dlani. Jména a příběhy předků byly tak živé, jako kdyby zemřeli teprve včera.

Za války v roce 1812 její prapradědeček, kterému bylo sotva sedmáct, zběhl při bitvě o New Orleans z britské armády a usadil se v novém, vzkvétajícím městě u hranic. Oženil se s dcerou rodiny Tré-pagnierů a poměrně rychle zbohatl pěstováním cukrové třtiny a indiga na stoakrové plantáži, kterou nevěsta dostala věnem. Během následujících let se jeho bohatství rozrůstalo a Polkova rodina si jako jedna z prvních postavila dům v duby zastíněném údolí Garden District v New Orleansu. Plantáž prodali a usadili se tu natrvalo. Během dal-

ších generací se Polkovo sídlo stalo oblíbeným cílem návštěv generálů, právníků, vědců i spisovatelů.

Dům v italském stylu stojí dodnes, ale stejně jako město začala i Polkova rodina ve dvacátém století poněkud upadat. Rodinné jméno dnes nosí už jen Lorna a její bratr. Otec jim zemřel na rakovinu plic, když byla Lorna ještě malá. Matka skonala před rokem a svým dvěma dětem odkázala dům ve špatném stavu a hromadu dluhů.

Tradice úcty ke vzdělání ovšem pokračovala. Lorna vystudovala medicínu a přírodní vědy. Její o rok mladší bratr se stal ropným inženýrem a pracoval pro vládu. Oba byli svobodní a společně bydleli v rodinném sídle.

Skřípání mokrého písku na gumovém člunu ji přeneslo zpět do přítomnosti.

Ostrůvek, který tvořil část pásma táhnoucího se až k husté pobřežní mokřině, byl zarostlý cypřiši, dokonale ladícími s šedou tilandsií. V místech, kde končila pláž, jí připadal zcela neproniknutelný.

Tam ale já nejedu, ujišťovala se v duchu.

„Tudy,“ vybídl ji řidič zodiaku. Nastavil ruku, aby jí pomohl vystoupit ze člunu, ale Lorna ho ignorovala a vylezla sama. „VTO si s vámi přeje mluvit.“

„VTO?“

„Vedoucí terénních operací.“

Strukturu velení u pohraniční stráže neznala, ale připadalo jí, že tahle šarže by mohla mít na povel vyšetřování. Možná že v ACRES si její přítomnost vyžádal právě on. Jelikož chtěla znát odpověď, následovala řidiče k rybářské lodi na pláži. Vyrostla u řeky a v lodích se vyznala. Tohle byl malý trauler, sotva dvanáctimetrový. Ráhnno na pravoboku se při nárazu rozbilo, ale dlouhé stožáry na levoboku se stále tyčily k nebi. Síť na garnáty byly dosud uvázané k ráhnům.

Na pláži kolem trauleru se shromáždilo pár mužů v hrubých uniformách pohraniční stráže. Někteří měli na hlavách světle hnědé stetsony, jiní zelené baseballové čapky. Neuniklo jí, že u pasu jim visí pouzdra se zbraněmi. Jednomu se na rameni houpala remingtonka.

Co se děje?

Muži ztichli, jakmile se k nim přiblížila. Několik párů očí si ji změřilo od hlavy k patě, ale nikdo se netvářil dvakrát nadšeně. Lorna se pokusila o přísný výraz, ale cítila, jak jí tváře zlostně planou. Musela se vši silou ovládat, aby na ně nezačala ječet.

To je mi klučičí partička.

Agenti se rozestoupili a za nimi se objevil vysoký muž, oblečený do tmavozelených kalhot a pracovní košile s dlouhými rukávy, nenuceně vykasánými nad lokty. Rukou si pročísl černé zpocené vlasy a nasadil si baseballovou čepici. Ale nejprve si ji odshora dolů prohlédl modrošedýma očima. Na rozdíl od ostatních však v jeho pohledu necítila nic lascivního, jen zběžné hodnocení.

Přesto byla ráda, když štítek čepice jeho oči zaclonil.

Vydal se jí naproti. Byl víc než metr osmdesát vysoký, svalnatý, a přestože měl široká ramena, nevypadal mohutně. Nesl se jako člověk, který umí velet a nemá potřebu se nad ostatní vyvyšovat. Vyzářovala z něho sebedůvěra i nezkrotnost.

Když k ní došel, podal jí velkou ruku.

„Díky, že jste přijela, doktorko Polková.“

Potřásla si s ním a všimla si dlouhé jizvy na předloktí táhnoucí se od lokte až k zápěstí. Zvedla oči a střetla se s jeho pohledem. Jeho pleť měla olivovou, opálenou barvu a na bradě a tvářích mu rašilo tmavé strniště. Lorniny uši zaregistrovaly lehký francouzský cajunský přízvuk.

Takže pochází odsud. Vlastně jí připadal podivně povědomý – a pak jí to došlo. Zrovna se ho chtěla zeptat, proč ji sem povolal.

Namísto toho vykoktala úplně jinou otázku.

„Jacku?“

Neznatelně přisvědčil a plně, a přesto mužné rty se stáhly do tenké linky. Podobně se najednou docela proměnila perspektiva jejího pohledu. Zlost vyprchala a nahradilo ji cosi ještě mnohem chladnějšího a nepřijemnějšího. Naposledy ho viděla před více než deseti lety. Studovala tehdy v druhém ročníku na střední škole; on měl před maturitou.

Ačkoli ho tenkrát ani moc dobře neznala – na střední škole jsou dva roky nepřekonatelnou společenskou propastí –, pojilo je něco mnohem temnějšího. A toto pouto chtěla navěky ponechat v minulosti.

Podle výrazu, který mu jako mrak přeletěl po tváři, usoudila, že on si patrně přeje totéž. Ať tak či tak, teď stejně není vhodná doba na otevírání starých ran.

„Doktoro Polková,“ řekl upjatě. Přízvuk zesílil a hlas mu zněl chraplavě. „Zavolal jsem vás sem, protože... protože neznám jiného odborníka, který by nám mohl pomoci s tím, co jsme našli.“

Narovnala se a stejně jako on nasadila profesionální výraz. Možná je to tak nejlepší. Polkla, zadívala se na trauler a byla ráda, že má záminku odvrátit oči. „Co jste našli?“

„Nejlepší bude, když se podíváte sama.“

Otočil se a vedl ji k lodi. Z paluby visel provazový žebřík. Jack lezl jako první a snadno šplhal nahoru. Velmi dobře si uvědomovala pevné svaly na jeho nohou a zádech. Jakmile zmizel za zábradlím, jeden z vojáků zachytil spodní část žebříku, aby se jí lépe šplhalo.

Nahoře jí Jack pomohl na palubu. Další dva muži střežili dveře vedoucí do nákladního prostoru. Jeden z nich podal Jackovi baterku.

„Pane, do podpalubí jsme umístili přenosnou svítilnu, ale i tak je tam pořádná tma.“

Jack rozsvítil baterku a mávl na ni, aby ho následovala. „Pozor na krev na schodech.“

Světlo odhalilo tmavou skvrnu na jedné straně schodů. Jako kdyby tudy něco táhli dolů.

Najednou se jí tam nechtělo.

„Nenašli jsme žádná těla,“ řekl Jack, jako kdyby vycítil její nervozitu. Anebo prostě jen sděloval podrobnosti o případu.

Kráčela za ním po schodech a pak úzkou spojovací chodbou.

„Drželi je v klecích v hlavním nákladovém prostoru.“

Nenamáhala se s otázkou, koho že to drželi, protože už teď cítila známý pach kotců. Slyšela štrachání, šustění, mňoukání, ostrý ptačí křik.

Začalo jí docházet, proč ji sem povolali. Pašování exotických zvířat vydělává miliardy dolarů ročně a následuje hned za pašováním drog a zbraní. Bohužel Spojené státy jsou jedním z hlavních zákazníkům tohoto pašovaného nákladu; končí zde až třicet procent veškerého zboží.

Zrovna minulý týden četla o odhalení velkého pašeráckého obchodu

se vzácnými tygry. Šlo o manželský pár z Missouri, co vozil do Států šelmy ne jako domácí mazlíčky, ale jako náhradní díly. Pašovali tygry, které pak zabíjeli. Cena leopardí, tygří nebo lví kůže se může vyšplhat až na dvacet tisíc dolarů. Jenomže to není všechno. Jako obyčejní řezníci prodávali všechny části tygřích těl: penisy na rozemletí do afrodi-ziak, kosti do léků na artritidu. Nic nepřišlo nazmar. Žlučník, játra, ledviny, dokonce ani zuby ne. Nakonec měla velká kočkovitá šelma vyšší hodnotu jako mrtvá než živá.

Kráčela za Jackem do nákladového prostoru a vztek v ní jen kypěl.

Prostor s nízkým stropem osvětlovala lampa na vysokém stožáru. Klece z nerezové oceli lemovaly obě strany dlouhého podpalubí; větší ohrádky vzadu byly dosud ve stínu. Při pohledu na rozsah téhle pašerácké výpravy otevřela údivem ústa a měla naprosto jasnou představu, proč ji tu potřebují. Je veterinářka specializující se na exotická zvířata.

Jack se otočil a namířil baterku do nejbližší klece.

Nahlédla dovnitř – a pochopila, že se šeredně spletla.

KAPITOLA 3

Jack Menard sledoval její reakci.

Lorniny oči se rozšířily údivem a děsem. Rukou si zakryla ústa. Ale jen na chvíli. Jakmile pominul prvotní šok, všiml si jejího znepokojeného výrazu. Znovu přivřela oči a pevně, zamyšleně stiskla rty. Posunula se blíž ke kleci.

Přidal se k ní a odkašlal si: „Co je to za opice?“

„*Cebus apella*,“ odpověděla. „Malpa hnědá. Pochází z Jižní Ameriky.“

Jack se díval na obě zvířata, jak sedí ve vlastních výkalech, schoulená a vyděšená vzadu v kleci. Končetiny a záda měly opice čokoládově hnědé, obličej a hrudníky tříslivé, hlavičky černé. Byly tak malé, že by se vešly do dlaně jedné ruky.

„Jsou to mláďata?“

Zavrtěla hlavou. „Neřekla bych. Zbarvení srsti ukazuje na dospělé jedince. Ale máš pravdu, jsou hodně malé. Trpasličí verze.“

Jenomže Jack věděl, že tohle ještě není ta nejhorší anomálie. Lorna se tichým broukáním pokusila přilákat dvojici blíž k mříži. Odtážitý profesionální přístup se vytratil a výraz její tváře se uvolnil, změkkl. Obě opice zareagovaly. Stále se objímaly a pomalu popolezly dopředu. Pevně se držely jedna druhé. Protože se nemohly pustit.

„Siamská dvojčata,“ konstatovala Lorna.

Opice byly srostlé na boku. Měly dohromady tři nohy a čtyři paže.

„Chudinky,“ zašeptala. „Jsou úplně vyhladovělé.“

Opice došly k mříži a na první pohled bylo zřejmé, že potřebují jak utišit, tak nakrmit. Měly obrovské oči, které jim vystupovaly z malíčkových obličejů. Jack vycítil jejich hlad a strach a také jiskřičku naděje.

Sáhl do kapsy a vyndal müsli tyčinku. Zuby roztrhl obal, kousek ulomil a podal ho Lorně.

Opatrně jídlo prostrčila mřížemi. Jedna z opic uchopila sousto maličkými prsty. Pak se obě stáhly zpět, aby se podělily o úlovek, a schoulené ukusovaly tyčinku každá z jednoho konce. Oči však nespouštěly z Lorny.

Pohlédla na Jacka. Na okamžik se mu před očima zjevila dívka, kterou si pamatoval ze školních let ještě před tím, než se dal k námořnictvu. Chodila tehdy s jeho mladším bratrem Tomem. Oba dokončili druhý ročník a užívali si prázdniny. Rychle tu vzpomínku zahnal.

Lorna ten příval bolesti poznala. Rysy jí ztvrdly a opět se zatvářila jako profesionálka. Kývla hlavou směrem k ostatním klecím. „Ukaž mi to.“

Vedl ji kolem řady kotců a baterkou svítil do potměných výklenků. V každém se choulilo jiné zvíře, některé známé, jiné exotické. Ale stejně jako u opic byly i u ostatních zvířat zřejmé různé anomálie. Zastavili se u velkého skleněného terária, v němž se kolem snůšky vajec ovíjela skoro pětimetrová barmská krajta. Vypadala vcelku normálně, dokud se nestočila k vejším a neodhalila dva páry zakrnělých nohou se šupinami a drápy, pozůstatky svého ještěřovitého původu.

„Vypadá to na nějakou závažnou formu atavismu,“ prohlásila Lorna.

„A to v lidské řeči znamená co?“

Omluvně se na něho usmála. „Atavismus označuje případy, kdy se u některého jedince znovu objeví genetický rys, který vymizel před mnoha generacemi.“

„Genetický návrat do minulosti?“

„Přesně tak. V tomhle případě se jedná o návrat do doby, kdy ještě hadi měli nohy.“

„Ale to je návrat hodně daleko, ne?“

Pokřčila rameny a postoupila dál. „Atavismus většinou způsobuje náhodné přeskupení genů. Jenomže podle mě v tomhle případě nejde o žádnou náhodu. Je tu až příliš mnoho případů pohromadě.“

„Chceš říct, že je někdo takhle schválně vyšlechtil? Je to vůbec možné?“

„To nedovedu posoudit. Genetika urazila dlouhou cestu a stále boří nové hranice. U nás v ACRES jsme úspěšně naklonovali divoké kočky.

Dokonce jsme pomocí fluorescenčního proteinu z medúzy vyšlechtili kočku, která svítí ve tmě.“

„Mr. Green Genes. Četl jsem o tom,“ prohlásil. „I to je jeden z důvodů, proč jsem tě zavolaal. Potřeboval jsem odborníka na genetiku a chovatelství. Někoho, kdo by mi dokázal vysvětlit, kde mohl tenhle bizarní náklad vzniknout.“

Vedl ji dál nákladovým prostorem. V drátěné kleci bylo několik netopýrů velikosti fotbalového míče.

„Upír obecný,“ řekla Lorna. „Jenomže jsou asi desetkrát větší, než by měli být. Mohlo by se jednat o formu primordiálního gigantismu.“

I liška ve vedlejší kleci byla velká asi jako medvěd. Syčela a vrčela a vrhala se proti mřížím. Rychle prošli kolem ní a na chvilku se zastavili u vysoké klece s papouškem, který byl sice normálně velký, jenomže neměl žádné peří.

Hlasitě zakřičel, skočil k předním mřížím a bedlivě si je prohlížel. Pokyvoval přitom hlavou zepředu dozadu. Jack jen stěží skrýval své zhnusení. Ten pták vypadal opravdu divně.

Lorna přistoupila blíž. „Když se vyklubete papouščí mládě, je holé anebo má jen jemňoučké chmýří. Nevím, jestli v tomhle případě došlo k zabrzdění vývoje, anebo je to taky atavismus. Jedna teorie dokonce prohlašuje, že ptáci jsou nejbližšími žijícími příbuznými dinosaurů.“

Jack se s ní nepřel. Tenhle tvor – se zobákem a holou kůží – skutečně vypadal jako pravěké stvoření. Doopravdy ho však vyváděla z míry pronikavá pozornost, kterou jim věnoval.

Pták skočil zpátky na bidýlko a vysypal ze sebe pár španělských slov. Takle jeho vlastnost – schopnost imitace – zůstala netknutá. Pak začal anglicky krákat sérii čísel a jeho výslovnost a dikce byly dokonale lidské, i když poněkud rychlejší.

„... tři jedna čtyři jedna pět devět dvě šest pět...“

Vykročili dál, když se Lorna najednou zastavila. Ohlédla se a zírala zpátky na klec, kde pták vyjmenovával další čísla. Pokračoval dál a dál a ani na okamžik se neodmlčel.

„Co je?“ zeptal se Jack.

„Ten papoušek... ta první čísla... nejsem si jistá.“

„Co?“

„Tři jedna čtyři jedna pět. To je prvních pět číslic matematické konstanty pí.“

Jack si ještě pamatoval dost ze středoškolské geometrie, aby věděl, co je pí, které se zapisuje řeckým znakem π . V duchu si to číslo představil.

3,1415...

Papoušek pokračoval ve své numerické tirádě a Lornin hlas se naplnil úžasem. „Pí je vypočítáno až na miliardy desetinných míst. Opravdu by mě zajímalo, jestli čísla, která ten pták říká, jdou po sobě správně. A pokud ano, kolik si jich zapamatoval.“

Pták pokračoval bez jediné pauzy a Jackovi neuniklo, že se v podpalubí rozhostilo ticho. Mňoukání, vrčení, dokonce i štrachání ostatních zvířat ztichlo, jako kdyby i ona naslouchala. Oči odrážející světlo na ně zíraly z temných klecí.

Jack potřásl hlavou a kráčel dál. Jsem tady proto, abych vyřešil zločin, pomyslel si.

„To, co jsem ti chtěl ukázat ze všeho nejvíc, je až vzadu.“

Vedl ji k větším ohrádkám v podpalubí. V jedné z nich bylo jehně se svou matkou. Místo kudrnaté vlny však srst těch zvířat visela k zemi a spíše než ovčí rouno připomínala jačí kožešinu. To ovšem Jack Lorně ukázat nechtěl.

Snažil se ji popohnat dál, ale ona se zastavila u vedlejší klece. Tvor uvnitř ležel toporně na boku na podlaze vystlané slámou, nohy natažené, oči vytřeštěné, mrtvé. Vypadal jako miniaturní poník, ale nebyl větší než kokršpaněl.

„Podívej se mu na kopyta,“ řekla Lorna. „Jsou rozdělená; čtyři prsty vpředu, tři vzadu. První předchůdce dnešního koně – hyracotherium – byl velký asi jako liška a měl stejná kopyta.“

Dřepla si, aby si prohlédla mrtvé tělo. Kopyto bylo zčásti odtržené a hlavu mělo zvíře rozbitou, jako by se před smrtí v panice vrhlo proti mřížím.

„Vypadá to, že ho něco vyděsilo k smrti,“ hodnotila situaci.

„Možná vím, co to bylo.“ Jack zamířil do nejzazší části nákladního prostoru. „Tudy.“

Kračela za ním. Když promluvila, v hlase se jí ozývalo podráždění i náznak mnohem hlubšího vzteku. „Co to s nimi udělali? A vůbec, *jak* to udělali?“

„Doufal jsem, že na to mi odpovíš ty. Máme tady totiž mnohem větší a naléhavější problém.“ Došli k poslednímu kotci. Byl velký a ohrazený pevnými mřížemi. Podlahu měl vystlanou slámou, ale v dohledu žádné zvíře. „Když jsme sem přišli, dveře byly promáčknuté a vyražené.“

„Něco se dostalo ven?“ Lorna pohlédla od prázdného kotce zpátky k chodbičce a schodům a jasně si vybavila krvavé skvrny.

„Musíš nám říct, co to bylo.“

Zamračila se. „Jak?“

Ukázal na slámu, která se zlehka pohnula. Pak se ozvalo slaboučké zamňoukání.

Lorna se na něho podívala a tvář jí hořela zvědavostí. Otevřel dveře, aby mohla vejít.

„Buď opatrná,“ varoval ji.

KAPITOLA 4

Lorna si dřepala na bobek a protáhla se dveřmi do kotce. Uvnitř už bylo dost místa, aby se mohla narovnat. Přesto zůstávala mírně nahrbená. Sláma byla shrnutá a nakupená vzadu. Kritickým pohledem prozkoumala prostor. Její čich zaznamenal silný čpavkovitý zápach zatuchlé moči. Opatrně překročila hromádku vodnatého trusu.

„Ať už klec obývalo cokoli, bylo to nemocné.“

Kupka slámy vzadu se pohnula a cosi se do ní zavrvalo. Ustupovalo do kouta, až už nemělo kam. Mňoukání ustalo.

Lorna došla ke slámě, poklekla a jemně ji odhrnula. Spatřila sněhobílou srst s jemnými šedými skvrnami. Dlouhý ocas byl stočený kolem schouleného, vyděšeného tělíčka. Malá kočičí ouška přitisknutá k hlavě.

„Leopardí nebo jaguáří kotě,“ zašeptala.

„Ale je bílé,“ poznamenal Jack ode dveří. „Jako nějaký albín.“

Lorna se podívala do zničených modrých očí. „Ne. Barva očí je normální. Spíš to bude nějaká forma dědičného leucismu, což znamená, že pigment se nevyskytuje v kůži zvířete. Každopádně je to druh pantera.“

„Ale říkáš jsi, že je to leopard nebo jaguár.“

Chápala, proč je zmatený. Nebylo to nic neobvyklého. „V tomhle kontextu není panter vlastně taxonomický název. Rod *Panthera* zahrnuje všechny velké kočky; tygra, lva, leoparda a jaguára. A naše bílé mrně může být kterýmkoli z nich.“

„Co je to tedy za šelmu?“

„Podle stavby lebky a skvrn bych tipovala jaguára. Ale s jistotou to tvrdit nemůžu.“

Lorna věděla, že Jack potřebuje víc informací. Určitě si domýšlí totéž, co jí bylo jasné na první pohled. A chce, aby mu to potvrdila.

Ze slaměného pelechu na ni vykukovala malá očka, která skoro nedokázala zaostřit a prozrazovala, že mláděti je sotva pár týdnů, možná ještě méně. Další znaky, jako krátké, kulaté uši a nevyvinuté vousy, odhad věku novorozeného mláděte potvrzovaly. Přesto ji udivovala jeho velikost. Mohlo vážit sedm až devět kilo, což odpovídalo věku sedmi až osmi měsíců.

I Jack si musel všimnout tohoto nepoměru a domyslel si, co to znamená. „Jak je staré?“ zeptal se.

„Týden, možná dva.“ Ohlédla se. „Podle odhadu by z něj vyrostl dospělý jedinec vážící od sto osmdesáti do dvou set třiceti kil, což je víc, než má sibiřský tygr. Normální jaguár je zhruba poloviční.“

„Další genetický návrat do minulosti?“

Povzdechla si. „Abych si byla jistá, budu muset provést nějaké testy, ale nejdřív bych to kotě ráda prohlédla.“

Opatrně vytáhla mládě z pelíšku. Kroutilo se a naříkalo, ale jen slabě. Nahmatala mu všechny kosti, a když mu zmáčkla kůži, viděla, že je dehydrované. Spolkla vztek a přitiskla si kotě na břicho. Snažila se toho drobečka za každou cenu uklidnit. Při pohledu na genitálie zjistila, že se jedná o samečka.

Držela ho pevně a nechala, aby vybilu svou paniku. „Ššš, všechno je v pořádku, maličký.“

Jednou rukou mu podepřela hlavu a prstem ho jemně, rytmicky drbala pod bradou. Za chvíli se o ni kotě opřelo a vydalo jeden hladový výkřik. Dovolila mu, aby jí cumlalo prst.

Opravdu je to miminko.

Mládě se pokoušelo pít a ona v jeho tlamě ucítila něco, co by tam nemělo být. V tomhle věku kořata nemají zuby, jen dásně, jimiž sají z matčinyh ecíků. Kotě cumlalo dál a ona konečkem prstu zkoumala jeho tlamu. Našla čtyři zuby, zahnuté špičáky. I když byly malé a nevyvinuté, vypadaly ostré, vystupovaly ven a nahore byly delší než dole.

V tomhle věku tu ale nemají co dělat.

Skutečnost, že zuby vyrostly tak brzy, naznačovala vývojovou domi-

nanci tohoto konkrétního rysu a významný genetický znak. Jakmile jí došlo, co by to mohlo znamenat, děsem se jí zježily chloupky vzadu na krku. Pohlédla na ostatní klece a zadívala se na mrtvého poníka.

Není divu, že zemřel hrůzou.

Otočila se k Jackovi, kotě stále v náručí. „Máme problém.“

„Co se stalo?“

Stejně jako před chvílí odhadovala podle současné hmotnosti velikost dospělého zvířete, provedla stejný odhad u zubů. Věděla, čeho je přítomnost mléčných špičáků předzvěstí. Představila si proporčně rostoucí horní tesáky vystupující z tlamy, jak se ohýbají přes dolní čelist.

„Tohle kotě není jen přerostlý jaguár,“ odpověděla varovným tónem.

„Jak to?“

S novorozencem v náručí se opět postavila a vrátila se k Jackovi. „Je to mládě šavlozubé kočkovité šelmy.“

KAPITOLA 5

Zpět ve svitu ranního slunce stál Jack na palubě rybářské lodi s Lornou Polkovou, která pořád chovala jaguáří mládě. Jestli má pravdu, budou muset začít hledat obrovskou kočku, bílou jako duch, s tesáky pětadvacet až třicet centimetrů dlouhými. Vysvětlila mu, že tyto tesáky neměl jen slavný šavlozubý tygr. Podle jejího výkladu stejný genetický rys vykazovaly mnohé pravěké kočkovité šelmy, dokonce i někteří vačnatci.

Ale šavlozubý jaguár?

Připadalo mu to neskutečné. Přesto o jejím úsudku nepochyboval. Dlouho mu vykládala o atavismu a genetické manipulaci a svůj závěr podpořila pevným tvrzením. A navíc viděla i ostatní zpotvořená zvířata dole v klecích.

Upřeně hleděl přes zábradlí ke břehu. Na milionech akrů delty řeky Mississippi se rozkládaly rozlehlé nivní lesy, bažiny a mokřiny.

Byl to i jeho domov.

Vyrostl u laguny a tam rodina a rod znamenají mnohem víc než kterýkoli zákon. Jeho vlastní rodina si vydělávala na živobytí lovem ryb a krevet... a dalším, ne tak úplně legálním vedlejším podnikáním. Věděl, jak snadno se dá v bažinách schovat a jak těžké je vystopovat tady někoho, kdo se rozhodl držet z dohledu.

Lorna se postavila vedle něho. Před chvílí ještě vysílačkou hovořila s Americkým úřadem pro rybolov a ochranu přírody.

„Posílají sem loď,“ oznámila mu. „Přivezou přenosné klece a sedativa. Taky jsem mluvila s doktorem Metoyerem z ACRES. Připraví pro zvířata karanténní laboratoř.“

Přikývl. Padlo rozhodnutí použít odlehlé budovy ACRES jako

základnu pro celou operaci. Jeden z jeho mužů našel v kapitánově kabině zamčený ocelový kufr. Byl v něm laptop a několik digitálních nahrávek. Soudní počítačový znalec už se vydal na cestu z New Orleansu, aby prozkoumal jejich obsah. Budou-li mít štěstí, bude tento archiv obsahovat víc než jen kapitánovu pornosbíрку.

Než ale opustí loď, zbývá najít několik posledních odpovědí... zejména o té největší hrozbě.

„Máš představu, kam mohl ten jaguár utéct? Co když se při bouřce utopil?“

„Pochybuj. Velké kočky nemají averzi k vodě a jaguáři jsou vcelku dobří plavci. Kromě toho je tu mělko. Klidně mohl s přestávkami plavat z ostrova na ostrov.“

„A myslíš, že by se vydal až na pobřeží?“

„Jaguáři obvykle obývají teritoria o velikosti až dvou set padesáti čtverečních kilometrů. Tyhle ostrůvky jsou malé. Určitě plaval dál.“

„Ale co to mládě?“ Kývl bradou směrem k drobnému tvorečkovi schoulenému v Lornině náruči. „Cožpak by ho matka tak snadno opustila?“

„Nemyslím. Jaguáři samice své potomstvo chrání. Kojí je do šesti měsíců a starají se o ně až do dvou let. Jenomže jsou zároveň praktické. Tohle kotě je nemocné. V normálním vrhu jaguáři mívají dvě až tři koťata. Myslím, že v té kleci bylo ještě jedno. Matka vybrala to silnější a slabší tam nechala. Otázka přežití.“

„Takže má s sebou mládě. To by ji mohlo zpomalit.“

„Ale také bude mnohem nebezpečnější. Svého poslední potomka bude zběsile bránit.“ Lorna svráстила obočí novou starostí. Ukázala na krvavou stopu na schodech. „Z čehož vyplývá další otázka. Kde jsou těla? Mám na mysli posádku.“

„Na lodi nejsou a na ostrově taky ne,“ odpověděl Jack. „Prohledali jsme ho. Podle krvavých stop jsme usoudili, že posádku tvořili čtyři lidé. Možná že těla spláchla voda.“

„Anebo je do vody něco stáhlo.“

„Stáhlo? Kočka?“

„Podle krve na schodech bych řekla, že pokud tělo odplavila z paluby voda, něco je nejdřív muselo vytáhnout nahoru. Ta kočka.“

„Ale proč?“

„To je dobrá otázka. Kočkovité šelmy často schovávají kořist, aby si ochránily zásobu masa, dokonce si ji vynášejí na stromy. Pokud to není možné, nechají těla shnit a jdou dál.“ Lorna se zamračila. „Chování téhle... nu, není typické. Jestli mám pravdu, tak je neobyčejně chytrá. Skoro jako by za sebou chtěla zamést stopy.“

Lorna se mu podívala do očí a on si všiml jejího ustaraného pohledu.

„Třeba to jen moc prožíváš,“ nadhodil. „Tropická bouře včera v noci dosáhla skoro sedmičky na Beaufortově stupnici. Silný proud mohl odnést kočku i těla do zálivu.“

„To se dá snadno zjistit.“

„Jak?“

LORNA SE PŘEBRODILA od zodiaku k písčné pláži sousedního ostrova. Boty nechala ve člunu a nohavice si vyhrnula ke kolenům.

Jack kráčel vedle ní a pozorně sledoval naplavenou hromadu písku a pokroucené cypřiše před nimi. I on šel bos, ale svázané boty si nesl s sebou pro případ, že by musel zamířit do neproniknutelného houští uprostřed ostrova. Přes rameno se mu houpala útočná karabina M4. Jestli kočka přežila bouři, patrně už doplávala na pevninu, ale i tak nechtěl nic riskovat.

Na Lornin návrh zajel s člunem od trauleru k nejbližšímu sousednímu ostrůvku.

„Cestou na pevninu by doplávala nejdřív sem,“ tvrdila Lorna, když se vyškrábala na pláž. „Musíme se tu porozhlédnout po nějakých charakteristických stopách.“

„Jako třeba?“

„Otisky tlap. Měli bychom hledat až za hranicí přílivu. A taky si všimnout výkalů, moči, poškrábaných stromů.“

„Já umím stopovat,“ ohradil se Jack. „Ale co když ostrov prostě minula?“

„Pak prohledáme vedlejší. Bez odpočinku by se daleko nedostala. Boj a útek jí stály hodně sil. A adrenalin se nakonec vyčerpá. Určitě potřebovala klidné místo, kde by popadla dech.“

Začali obcházet ostrov a drželi se linie, která v písku označovala hra-

nici přílivu. Mlčky prohledávali pláž. Horko se na ně snaželo jako dusivá deka. Ze včerejší bouře zbylo jen pár mraků. Jackovi stékal pot po zádech a studil ho nad páskem.

„Tady,“ řekla najednou Lorna.

Rychle vykročila po písku směrem k místu, kde pláž stínil velký cypřiš. Výhonky tilandsie se houply okolo jako záclonka. Tu a tam byly polámané, jako kdyby se křovím prodíralo něco velkého.

„Opatrně!“ varoval ji Jack a chytil za paži. Stáhl ji zpátky a zvedl pušku. „Nejdřív se tam podívám.“

Pomalou se sunul ke stromu. Pušku držel před sebou a mezerou nakoukl do houští. Prozkoumal podrost i větve. Vypadaly netknuté.

Příkaz, aby se držela zpátky, nebrala Lorna příliš vážně, a teď promluvila těsně u jeho ramene. „Podívej se do písku u kmene.“

Půda byla rozhrabaná, ale podařilo se mu objevit zřetelný otisk tlapy. Oba ustoupili do stínu a Jack neustále sledoval známky jakéhokoli pohybu kolem. Ve stavu zvýšené pozornosti si až příliš dobře uvědomoval dotyk Lornina ramene, vůni jejích vlasů a pleti.

„Je obrovská,“ řekla Lorna a klekla si. „Podle velikosti té tlapy to vypadá, že jsem její hmotnost spíš podcenila.“

Roztáhla dlaň a položila ji na otisk. Tlapa byla dvakrát tak velká.

„Takže není pochyb, že to přežila,“ poznamenal Jack.

„A zamířila k pobřeží.“

Jack se napřímil a sevřel pušku. „Po bouři bude v deltě plno rybářů, táborníků a turistů. Budeme muset celou oblast evakuovat. A ještě za světla dát dohromady loveckou výpravu.“

Lorna stála vedle něho. „Za dne se ta kočka bude těžko hledat. Určitě si našla nějaký úkryt a spí. Největší šanci máte za soumraku, kdy jaguáři obvykle vyrážejí na lov.“

Přikývl. „Dřív stejně nedám chlapy dohromady. Potřebuju stopaře, lovce, lidi, co znají pobřežní deltu. Musím sem dostat celý ST.“

Tázavě na něho pohlédl.

„Speciální tým.“ Jack kývl hlavou směrem k bílému strážnímu člunu uvázanému u vedlejšího ostrova. „Je to vlastně taková naše jednotka pro zvláštní úkoly.“

„Jinými slovy komando pohraniční stráže.“

„Jsou to dobří chlapi,“ řekl, jako by se bránil, a teprve potom si uvědomil, že si z něho dělala legraci.

Zmateně se otočil.

Kus od nich probíhala horečná činnost. Křídlový katamarán Úřadu pro rybolov a ochranu přírody už dorazil a zakotvil u břehu. Hlídka a agenti pohraniční stráže spěšně převáželi náklad z trauleru.

„Vrátíme se k nim,“ navrhla Lorna.

Jack zaslechl v jejím hlase obavu a nevyslovené přání dohlédnout na převoz osobně. Jaguáří mládě nechala ve člunu, schoulené v prázdné krabici na nářadí.

Vydali se zpět k zodiaku, když rybářský trauler najednou explodoval.

KAPITOLA 6

Po kolena ve vodě Lorna s hrůzou pozorovala, jak se kostra rybářské lodi tříští ve víru ohně a kouře. Dřevěná ráhna vyletěla do výšky a táhla za sebou planoucí síť. Úlomky se rozprskly po ostrově i mořské hladině.

Společně s těly.

Zakryla si ústa.

Kolik jich na trauleru bylo?

Hořící prkna a trosky dopadaly na dva zakotvené hlídkové čluny. Nad vodou se nesly výkřiky a volání. Kouř se vznášel vysoko k modré obloze.

Jack ji popadl za paži a táhl k zodiaku.

Vlezli do nafukovacího člunu a odrazili od břehu. Jack šklubnutím nahodil přívěsný motor a o pár vteřin později už letěli po hladině. Vysílačku měl u ucha. Poslouchala, co říká.

Stále ho ovládal zmatek, ale z úst mu už vycházely rozkazy. „Přivoďte zpátky helikoptéru. Ohlaste jim, že převezmou zraněné.“

Před nimi na pláži doutnala polámaná slupka trauleru. Druhé dva čluny kroužily po hladině a prohledávaly plovoucí trosky a hořící ropné skvrny. Ti, kteří přežili, lovili těla z moře.

Jack zrychlil a zamířil se zodiakem k ostrovu.

Lorna ukázala na postavu zvedající se z přílivové vlny. Byl to jeden z agentů pobřežní stráže. Lezl po kolenou a držel se za paži. Z rány na hlavě mu po obličejí stékala krev. Tvářil se užasle, šokovaně.

„Jacku! Tady!“

Jack zareagoval a natočil zodiac. Dopluhi ke zraněnému muži a vytáhli ho do člunu. Právě on před chvílí podával Jackovi baterku.

Měl zlomenou ruku a očividně se jednalo o otevřenou zlomeninu, protože mu z rukávu vyčuhovala bílá kost.

Lorna mu přiložila na čelo pár hadříků, aby zastavila krvácení.

„Kde je Tompkins?“ zeptal se muž s kalným pohledem. „Byl... byl ještě na horní palubě.“

Prohledávali vodu. Poraněný agent se pokoušel postavit, ale Jack mu nakázal, aby zůstal sedět.

Lorna si všimla, že Jack se naposledy podíval na pláž a odvrátil zrak. V tu chvíli zahlédla tělo ležící u řady stromů. Ze spáleného oblečení se kouřilo. Tmavá skvrna se vsakovala do písku. Tělu chyběla jedna paže a polovina lebky.

Otočila se a střetla se s Jackovým pohledem. Porozuměla.

Tompkins.

Lorna cítila v očích slzy. Nebyl to žal, spíš pocit nesmyslnosti toho všeho. „Co se stalo?“ šeptala si pro sebe.

Jack ji patrně slyšel, když vypínal motor a nechal zodiac doplout k hlídkovému člunu. S nárazem se zastavili. „Spínač mrtvého muže,“ odpověděl tajemně, když se vojáci hnali dolů, aby pomohli vysoukat zraněného agenta na palubu lodi.

U kormidla zodiaku vystřídal Jacka další agent, připravený pokračovat v hledání těch, kteří přežili. Jack musel nahoru, aby převzal velení. Lorna šplhala po žebříku za ním.

Otevřená paluba se proměnila v polní nemocnici. Zdraví se starali o zraněné. Někteří seděli, jiní leželi na zádech. Všimla si i jednoho těla přikrytého celtou.

Aniž by jí museli něco říkat, Lorna zamířila rovnou k lékárnice. Začala poskytovat první pomoc a snažila se co nejlépe využít své znalosti medicíny. Přesouvala se od pacienta k pacientovi. Zanedlouho přiletěly vrtulníky pobřežní hlídky a letecké záchranné služby a začaly se nakládat nejvážnější případy.

Pomalou se šířila zpráva o počtu obětí.

Tři mrtví.

Hrozné číslo, ale mohlo to být i horší.

Člun pobřežní stráže se vydal po řece Mississippi, následován kata-

maránem Úřadu pro rybolov a ochranu přírody. Kutr pobřežní strážce, který dorazil před chvílí, zůstal vzadu, aby celou oblast zabezpečil až do chvíle, kdy dorazí skupina soudních znalců a prozkoumá vrak.

Lorna stála u zábradlí na přídi a nastavila čelo chladivému větru. Napětí a šok ovšem nezmizely. Ve všem tom zmatku se soustředila na svou práci, zůstala profesionálkou a veškerou svou pozornost věnovala tržným ranám, otřesům mozku a polámaným kostem. Byla to berlička, která jí pomohla přežít dopoledne. Všichni zranění vojáci byli stabilizováni a měl je v péči lékař pobřežní strážce.

Teprve když ji nepotřebovali, dolehla na ni tíha celé tragédie. Objala si pažemi tělo. *Co kdybych pořád ještě byla s Jackem v podpalubí... co kdybychom neodjeli na ostrov?*

Najednou za sebou vycítila něčí přítomnost a ohlédla se.

Jack stál pár kroků od ní, jako kdyby si nebyl jistý, zda ji může vyrušit.

Cenila si jeho zdvořilosti, i když jí šla taky trochu na nervy. Cožpak si myslí, že jsem taková padavka? Kývnutím hlavy ho vyzvala, aby se k ní přidal. Chtěla odpovědi, vysvětlení, jinak nebude moct v noci spát. A doufala, že on jí je poskytne.

Přistoupil k ní. „Je mi líto, že jsem tě do toho zatáhl. Kdybych věděl...“

„Jak bys to mohl vědět?“ Odvrátila se, zadívala se ke břehu a Jack se vedle ní opřel o zábradlí. Následovalo dlouhé ticho; oba zkoušeli, jak pevnou půdu mají pod nohama.

„Co se podle tebe stalo?“ zeptala se nakonec. „Ten výbuch. Předtím jsi měl nějakou teorii. Mluvil jsi o spínači mrtvého muže.“

Z hrdla mu vyšel nicneřikající zvuk. „Musí to ještě potvrdit odborník na trhavinu. Ale zatímco jsi pracovala tady nahoře, prohlédl jsem vrak. Vypadá to, že vybuchla nádrž s palivem. Možná to způsobilo nějaké bezpečnostní zařízení.“

„Ten spínač?“

Prisvědčil. „O té lodi věděl ještě někdo další. Zvířata musel někdo naložit a někam je přepravovat. Po bouři ztratili spojení a odpálili spínač, nejspíš pomocí vysílačky.“

„Aby náklad zničili.“

„A všechno se pěkně ututlalo.“

Ta slova jí připomněla její vlastní povinnosti. „Zvířata... kolik z nich přežilo?“

„Než to bouchlo, stihli odvézt jen pár kousků. Papouška, obě opice, jehně. Taky se jim podařilo zachránit snůšku krajtích vajec. Ale had a všichni ostatní tam zůstali.“

„Ještě máme to jaguáří mládě.“

„To je pravda. Na to jsem zapomněl. A přese všechno, co se stalo, se musíme zabývat dalším tvorem, který přežil.“

„Matkou toho kotěte.“

„Pořád tady někde je. Jakmile dorazíme do New Orleansu, musím zorganizovat pátrací výpravu.“

„Já mezitím zahájím genetické testy, abychom věděli, co se s těmi zvířaty vlastně stalo, a pokusím se zjistit, kdo by toho byl schopen.“

„Dobře. Zítra ti zavolám a ty mi řekneš, na co jsi přišla.“

Otočil se, ale ona ho chytila za paži.

„Počkej, Jacku. V ACRES tohle všechno stihnu dnes odpoledne.“
Zmateně povytáhl obočí, protože jí nerozuměl.

„Večer tam pojedu s tebou,“ oznámila.

Vrásky na čele nezmizely. Naopak, prohloubily se.

Podrážděně vydechla. „Až pojeděš lovit tu kočku, půjdu s tebou.“

Upřeně na ni hleděl a rysy v tváři mu ztvrdly jako žula. „Ne. Tvoje přítomnost není nutná, a navíc to bude hodně nebezpečné.“

Tělo jí zahřál příval vzteku a kdesi hluboko se zrodilo přesvědčení, že po všech úmrtích, jichž byla svědkem, má právo cítit cokoli. Čerpala z toho sílu.

„Podívej, Jacku, velkou zvěř už jsem lovila. Umím prvotřídně střílet z uspávací pušky.“

„Já taky dobře střílím. Ale tady nemluvíme o uspávací pušce. Navíc znám bažinu líp než ty.“

„A já znám kočkovité šelmy líp než ty.“

„Lorno...“

„No tak, Jacku. Měj rozum. Kdybych byla chlap, vůbec bychom o tom nediskutovali. Říkal jsi, že chceš dát dohromady tým odborníků: stopařů, lovců, svůj speciální tým. A já ti nabízím své znalosti.“

Zdalo se, že se s ní začne hádat, ale ona se odmítala vzdát – a nebylo to z pocitu zraněné pýchy.

„Znám chování velkých koček lépe než kdokoli na jih od Mason-Dixonovy linie.“ Hleděla mu přímo do očí. „Moje znalosti mohou někomu zachránit život. A ty to víš. Anebo snad stojí tvoje nepošramocené mužské ego za něčí smrt?“

Věděla, že její poslední slova nebyla fér. Vztek už ji přešel. Jenomže než stihla vzít tu větu zpět, Jack se odvrátil.

„Až se začne stmívat, buď připravená,“ řekl a odpochoval.

KAPITOLA 7

Za několik hodin stála Lorna na izolaci veterinární nemocnice v ACRES. Elektrína už fungovala. Stropní zářivky jasně osvětlovaly řadu nerezových klecí, nastavených na sebe u stěny. Právě tohle oddělení vyčlenili pro karanténu zvířat z trauleru.

Zbylo jich jen pět... a snůška jedenácti krajtích vajec.

Oblečená do sálového mundúru držela jaguáří mládě na ruce a v druhé svírala láhev s mlékem. Kotě sálo a se zavřenýma očima žvýkalo gumovou savičku. Když ho trošku víc zmáčkla, hluboce zavrčelo. Chudáček hladový. Od chvíle, kdy sem před šesti hodinami přijeli, pil už třetí láhev mléka.

Velkou část odpoledne strávila zde, a ráda. Viděla tolik smrti, a tak jí připadalo jako balzám na nervy, když mohla být se zvířaty, postarat se o ně, prohlédnout je a nakrmit. Jako vždy čerpala uspokojení a uklidnění z péče o své pacienty.

Zabývala se vědou, a dobře věděla, proč tomu tak je. Existují tisíce studií o vazbě mezi člověkem a zvířetem; když hladíme kočku, klesá nám krevní tlak, a když za pacientem upoutaným na lůžko přijde do nemocnice pes, nemocný okamžitě reaguje a ožívá. Přestože tuto vazbu nikdo nedokázal úplně vysvětlit, je skutečná a měřitelná.

Pro Lornu v tom však bylo ještě něco hlubšího. Jakmile se obklopila zvířaty, cítila se mnohem živější, i její smysly se zbystrily a zaznamenávaly vůni štěněcího dechu, hrubý dotek kočičího jazyka na hřbetu ruky, mručení vystrašeného psa, které snad ani neslyšela, spíš cítila v dlani. Vždycky byla taková, už jako dítě. Od třetí třídy věděla, že chce být

veterinářkou. A postupem času, kdy se někteří její kolegové dostali do stadia přepracování, tahle vazba v ní jen sílila.

Lorna dál krmila mládě a přitom se pomalu procházela kolem řady kotců. Srostlé opice byly v prostřední kleci. Spaly, přimáčknuté jedna k druhé, uvelebené v teplé hromádce z ručníků. Zkontrolovala malé bílé obvazy nad lokty, kde jim brali krev a zavedli kanylu pro kapačku, aby tenhle zbídačený pár hydratovali. Nerezová miska v rohu byla plná opičích granulí a plátků čerstvého banánu.

Lorna si už předtím přečetla zdravotní kartu připevněnou k psací desce pod klecí. Biochemie a krevní obraz byly v normě. Slabší anémie a zvýšená hladina jaterních enzymů, patrně z dlouhodobé podvýživy. Ovšem bez ohledu na strach z nového prostředí se tenhle páreček po prvních testech dobře najedl.

Všimla si, že někdo již vyplnil kolonku se jménem. Stálo tam *Huey a Dewey*.

Usmála se. Tomu se říká profesionální odstup. Ale těžko si mohla stěžovat. Sama chová kotě v náručí jako miminko. Pojmenovala ho Baghira podle pardála z Kiplingovy *Knihy džunglí*.

Přestože jména vyjadřovala náklonnost personálu, hlavním úkolem bylo odhalit tajemství přivezených zvířat. Kdosi vynaložil velké úsilí, aby tuto bizarní skupinku stvořil. Prolil krev nevinných lidí, aby všechno utajil. Proč, za jakým účelem? A především kdo?

Lorna cítila, že odpověď v sobě skrývají tato zvířata. Brzy po příjezdu každé z nich prošlo lékařskou prohlídkou včetně magnetické rezonance celého těla. Údaje z magnetické rezonance se ještě kompletují v novém počítačovém modelovacím programu, který vytváří trojrozměrné obrazy vnitřních orgánů. Už se nemohla dočkat, až uvidí výsledky.

Jaké další genetické abnormality ještě odhalí?

Vzadu na oddělení bylo v malém výběhu vystlaném senem malé jehně, samička. Ležela na hromádce slámy a bez matky vypadala opuštěně. Velké hnědé oči hleděly na Lornu procházející kolem. O tu ovečku si dělala starosti. Láhve s mlékem se zatím ani nedotkla.

Než se stačila Lorna zamyslet, jakým způsobem by mohla jehně přimět, aby se napilo, přilákal její pozornost hlasitý, rozzlobený skřek dal-

šího pacienta. Otočila se k poslednímu zvířeti z trauleru, které přežilo. Odborník na ptáky ho označil za samečka afrického šedého papouška, který pochází z deštných pralesů západní a střední Afriky. Ale jelikož neměl peří, identifikace nebyla úplně stoprocentní. Vědec při ní vycházel z charakteristických bílých duhovek s černými panenkami a šedo-zelené kůže. V téhle barevné kombinaci byly oči obzvláště výrazné.

Věděla, že papoušek by rád z klece ven. Už jim jednou uletěl. Brzy po příjezdu sem si pomocí zobáku a drápů odjistil západku ve dveřích a otevřel je. Našli ho nahoře na klecích, kde vřeštěl, jakmile se k němu někdo přiblížil. Chytili ho až pomocí sítě, a když ho vrátili do klece, dvířka pečlivě zamkli.

„Promiň, Charlie,“ řekla, když přistoupila blíž.

Papoušek přiskočil k přední mříži a v očích se mu zablesklo; černé panenky se mu zlostně míhaly nahoru dolů.

„Igor!“ křičel na ni až děsivě lidským hlasem. „Igor... hodný, Igor... Igor, Igor, Igor...“

Lorna si uvědomila, že se s ní pokouší komunikovat. Usmála se. „Takže ty jsi Igor, kluku.“ Na jeho jméno dala důraz.

Oči mu přestaly planout. Kýval hlavou zepředu dozadu a bedlivě si ji prohlížel, jako někdo, kdo zvažuje, zda se může svěřit se svým tajemstvím.

To jméno bylo až znepokojivě trefné. Igor byl zohavený asistent doktora Frankensteina. Někdo tam venku měl smysl pro černý humor.

Papoušek otočil hlavu na stranu a zíral na ni jedním okem. „*Chci jít. Jít pryč. Promiň.*“

Při těch slovech jí polilo horko. Věděla, že u papoušků je poměr velikosti mozku a těla stejný jako u šimpanzů. Papoušci patří k nejchytřejším ze všech ptáků a podle některých studií mají poznávací schopnost jako pětileté dítě.

Igorova nervózní slova jí připomněla její vlastní případovou studii o africkém šedém papouškovi Alexovi, kterého vlastnila doktorka Irene Pepperbergová, profesorka psychologie na Brandeisově univerzitě. Alex měl slovní zásobu sto padesáti výrazů a vykazoval neobvyčejnou schopnost řešit problémy. Dokázal odpovídat na otázky, počítat, a dokonce chápal pojem nuly. Kromě toho uměl vcelku jasně vyjádřit

své pocity. Když ho majitelka odvezla do veterinární nemocnice kvůli chirurgickému zákroku, tak ji prosil: *Přijď sem. Mám tě rád. Omlouvám se. Chci se vrátit.* Ve slovech, která tady na izolaci Igor pronesl před chvílí, vnímala stejné poznání a pochopení.

Byla zvědavá, a tak odnesla jaguáří mládě zpátky do klece. Láhev už dopilo a nyní spokojeně dřímalo.

Igor ji stále pozoroval, sledoval ji, když vracela Baghíru do měkkoučkého pelíšku z ručníků. Jakmile se kotě uvelebilo, došla k papouškovi a naklonila se blíž.

„Ahoj, Igore,“ řekla tiše.

„Ahoj,“ napodobil ji a skákal nahoru a dolů z bidýlka, stále očividně nervózní z nového prostředí.

Pokusila se přijít na nějaký způsob, jak ho uklidnit – a pak si vzpomněla na svou návštěvu nákladního prostoru rybářské lodě. Najednou ji něco napadlo. Vytáhla kapesní digitální počítač a navolila si kalkulačku. Stiskla tlačítko se známým řeckým písmenem.

Když byla připravená, zeptala se: „Igore, co je *πί*?“

Papoušek ztuhl na podlaze, znovu se na ni podíval a pak vyskočil zpátky na dřevěné bidýlko. Prohlížel si ji nejprve jedním, pak druhým okem.

„No tak, Igore. Co je *πί*?“

Zavřeštěl, několikrát cukl hlavou nahoru a dolů a pak zahájil svou recitaci: „*Tři jedna čtyři jedna pět devět dva šest pět...*“

Hlava se mu pohupovala s každou číslicí, rytmicky a pravidelně. Lorna nespouštěla oči z kalkulačky. Matematická konstanta π . Pořadí čísel bylo správné. Papouškův nervózní třes pomalu ustával, jak odříkával čísla, která měla před sebou na displeji. Popolezl na bidýlku o kousek níž a schoulil se. Soustředěné opakování číslic mu očividně skýtalo útěchu; asi jako když člověk plete nebo luští křížovku.

Mluvil dál a dál a upadal do téměř hypnotického rytmu.

Přestala počítat čísla na displeji, která už odříkal.

Určitě jich bylo víc než sto.

Nevěděla, zda další pokračování řady dává smysl, ale měla v úmyslu tento test při nejbližší příležitosti zopakovat. Několik minut ohromně naslouchala papouškovi a pochopila, že bude potřebovat celé

stránky s touto matematickou konstantou, aby zjistila, zda ji pták odříkává správně.

Jak dlouhou sekvenci si zapamatoval? A kdo ho to naučil?

Než o tom mohla více zapřemýšlet, dveře na oddělení se s jemným ťuknutím dvojitého těsnění otevřely. Igor okamžitě ztichl. Otočila se a spatřila štíhlou postavu doktora Carltona Metoyera.

„Carltone,“ řekla, překvapená ředitelovou neohlášenou návštěvou. „Co tady děláš?“

Vřele, otcovsky se na ni usmál. „Jak vidím, už jsi nakrmila *Baghíru*.“ Nové jméno mláděte zdůraznil a v očích mu pobaveně jiskřilo.

V duchu zasténala. Jméno toho kotěte prozradila jenom své asistentce, ale jako vždycky se to po ACRES okamžitě rozneslo. Cítila, jak rudne. Měla by se chovat jako zkušená vědecká síla s doktorátem, a ne jako pubertáčka, co dostala nové koťátko.

„Už má plné břicho,“ řekla. „Tedy aspoň na pár hodin. Pak se začne hlásit o další láhev.“

„Mezitím by v laboratoři mohli dokončit genetický rozbor.“

„Co zatím zjistili?“

Nemohla se dočkat novinek. Po příjezdu do ACRES jí veškerý čas zabralo, aby zvířata stabilizovala a asistovala při odběru krve a vzorků tkání. Zatímco je prohlížela, vzorky DNA odnesli do hlavní genetické laboratoře, výlučné domény doktora Metoyera. Ředitel byl známý po celém světě svou průlomovou prací o klonování a transplantacích embryí mezi druhy.

„Sotva jsme se dostali pod první slupku,“ řekl Carlton. „Avšak prvotní kvantitativní rozbor chromozomů ukázal podivnou odchylku. Test ještě jednou opakujeme, ale já jsem šel rovnou za tebou, dokud jsi ještě tady. Na jednu věc by ses měla podívat sama.“

Pohnul se ke dveřím. Něco ho očividně nadchlo a jeho vzrušení se přeneslo i na ni.

Kráčela za ním a skoro se třásla zvědavostí. U dveří se ještě ohlédla a spatřila Igora, jak visí na dvířkách a zírá na ni. Zase se třásl.

Za zády slyšela jeho šepot.

„*Chci domů.*“

KAPITOLA 8

Při Igorově žalostné prosbě Lorna jen s velkým sebezapřením zavřela dveře. Musela teď vyřešit větší záhadu. Přesto jí projel záchvěv soucitu, který otupil ostrý profesionální zájem.

Šéf byl už v polovině chodby, kráčel dlouhými, ráznými kroky. Něco říkal, ale ona zachytila jen konec věty.

„...už jsme zahájili testy PCR, abychom mohli amplifikovat klíčové chromozomy. Sekvencování DNA ovšem potrvá skoro celou noc.“

Přidala do kroku, aby Carltona dostihla – jak fyzicky, tak mentálně. Společně pak pokračovali další chodbou až ke dvojitým dveřím vedoucím do několika genetických laboratoří, které se nacházely v tomto křídle ACRES.

Hlavní laboratoř byla dlouhá a úzká, po obou stranách se táhly boxy pro práci s biologicky nebezpečným materiálem. Na policích a stolech leželo to nejmodernější genetické vybavení: centrifugy, mikroskopy, inkubátory, zařízení pro elektroforézu, digitální systémy pro vizualizaci DNA a přihrádky s pipetami, laboratorním sklem, nádobkami na enzymy a chemikálie PCR.

Carlton šel první a zamířil ke dvěma vědcům – muži a ženě krčícími se před počítačovou obrazovkou. Stáli těsně vedle sebe a oba byli oblečení do bílých laboratorních plášťů. Lorně připomněli siamské opice, spojené na boku jako Huey a Dewey.

„To je úžasné,“ ozval se doktor Paul Trent a ohlédl se přes rameno. Byl to mladý, štíhlý muž s vlnitými blond vlasy sčesanými za uši. Vypadal spíš jako kalifornský surfař než jako prvotřídní neurobiolog.

Paulova manželka Zoe stála hned vedle. Pocházela z Jižní Ameriky

a černé vlasy, které měla dokonce kratší než její manžel, jí lemovaly široký, mírně pihovatý obličej. Pod pláštěm se rýsovaly plné křivky jejího těla.

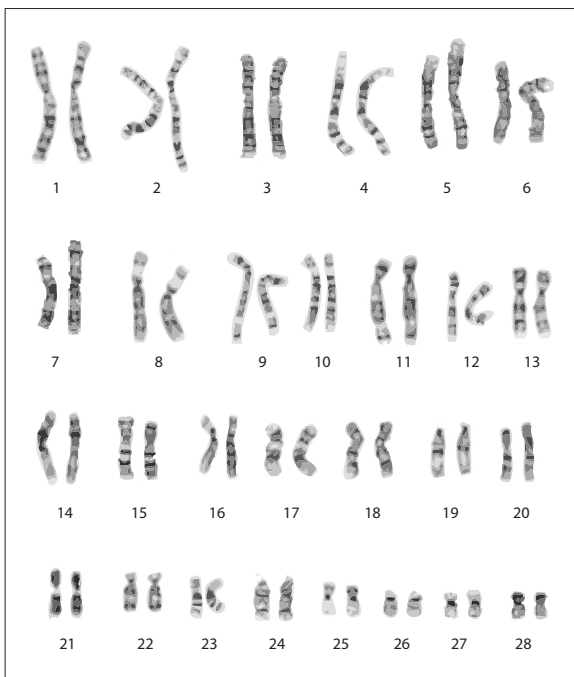
Oba vystudovali biologii na Stanfordu; zázračné děti svého oboru, které získaly titul ještě před pětadvacátými narozeninami a už dnes měly výbornou pověst. Do New Orleansu přijeli na dvouletý vědecký pobyt a věnovali se výzkumu nervového vývoje klonovaných zvířat, studovali strukturální rozdíly mezi mozky klonovaných a původních jedinců.

Tihle dva se každopádně ocitli na správném místě.

ACRES patřil k předním zařízením v zemi zabývajícím se klonováním. V roce 2003 tady jako první naklonovali divokého masožravce, africkou kočku Ditteaux, jejíž jméno se ze zřejmých důvodů vyslovovalo *Ditto*. V příštím roce se chystali na komerční klonování domácích mazlíčků, které chtěli využít jako zdroj financí pro práci s ohroženými druhy.

Zoe ustoupila od monitoru. „Lorno, tohle musíš vidět.“

Lorna přistoupila blíž a na obrazovce rozeznala karyogram se sadou očíslovaných chromozomů seřazených do tabulky.

Karyogramy pomocí chemické látky označují uspořádání buněk v metafázi. Chromozomy se pak oddělí, obarví a sekvencují pomocí digitálního snímání a výsledkem je očíslovaný karyogram. Lidé mají čtyřicet šest chromozomů rozdělených do třiatvacesti párů. Na monitoru se zobrazilo osmadvacet párů.

Určitě nebyly lidské.

Carlton vysvětloval: „Tenhle karyogram jsme sestavili z bílé krvinky jedné malpy.“

Podle obecného vzrušení Lorna usoudila, že to není zdaleka všechno.

Promluvil Paul hlasem plným údivu: „Malpy mívají běžně sedmadvacet párů chromozomů.“

Lorna upírala oči na karyogram na obrazovce. „Ale tady jich je dvacet osm.“

„Přesně tak,“ opáčila Zoe.

Lorna se obrátila na ředitele. „Carlton, tys říkal, že chceš ten test zopakovat. Určitě se jedná o laboratorní chybu.“

„Už se na tom pracuje, ale já si myslím, že se potvrdí původní výsledky,“ odpověděl a kývl bradou k počítači.

„Jak je to možné?“

Carlton se naklonil, uchopil počítačovou myš a zobrazil dalších pět genetických map. „Další karyogram pochází od siamského dvojčete té opice. Opět osmadvacet párů chromozomů. Ty další jsou od jehněte, jaguářího mláděte, papouška a poslední od barmské krajty.“

Krajty?

Zamračeně pohlédla přes laboratoř k inkubátoru se snůškou hadích vajec. Hnán touhou potvrdit to, co si Lorna začínala domýšlet, Carlton rozbil jedno z těch vajec, aby se dostal k vyvíjejícímu se embryu a odebral vzorky DNA.

„Krajty mívají třicet šest párů chromozomů,“ pokračoval Carlton. „Makro i mikro.“

Lorna četla z monitoru. „Tady jich je třicet sedm.“

„Správně. O jeden pár víc než normálně. Stejně jako u všech ostatních zvířat. Proto jsem si téměř jistý, že i při opakování genetického